

στόλον μόλις εξέιχε δώδεκα δακτύλους τῆς θαλάσσης· εἶχεν ἐξέχοντα πύργον κυκλοτερῆ καὶ στρεφόμενον καὶ φέροντα δύο μόνα ἀλλ' ἰσχυρὰ κανόνια. Ὅθεν αἱ τῶν ἐναντίων σφαῖραι κατὰ τοῦ πύργου μόνοις ἰσχύουσαι, ὥς μόνον ἐξέχοντος πολὺ, καὶ αὐτοῦ μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ἐκδάρωσι τὴν ἐπιδερμίδα, ἥτοι τὸ ἀνώτατον τοῦ χρώματος στρώμα. Ἐχει δὲ ὁ Μοπίου σχῆμα μεγάλου λέβητος, φέρε δ' εἰπεῖν ἀπαράλλακτον τὸ τοῦ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἀθηνῶν λέβητος, ἐν ᾧ κατασκευάζεται τὸ ἀέριον.

Σ.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΜΑΞΙΜΙΣ.

Διήγημα ρωσικόν.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 298, 299 καὶ 300.)

Ἀφ' οὗ κατέλιπα τὸν Μάξιμον Μάξιμις, ἐπέρκασα κατεσπευσμένως τὰ στενὰ τοῦ Τέρκου καὶ τοῦ Δαριάλου· ἐπρογευμάτισα εἰς Καθέκιον, ἔπια τέϊον εἰς Ἰάρπιον καὶ ἐφθασα διὰ τὴν δειπνὸν εἰς Βλαδικαύκασον. Δὲν σὲ λέγω τίποτε περὶ τῶν ὁρέων, ἀφ' οὗ δὲν τὰ εἶδες· οὔτε περὶ τῆς ἡχοῦς, ἀφ' οὗ δὲν τὴν ἤκουσες· σὲ ἀπαλλάττω δὲ καὶ τῶν στατιστικῶν μου παρατηρήσεων τὰς ὁποίας δὲν θ' ἀνεγίνωσκες βεβαίως!

Κατέβην εἰς τὸ μόνον ξενοδοχεῖον τοῦ τόπου· οἱ τρεῖς ἀπόμαχοι οἱ ὁποῖοι τὸ διοικοῦν εἶναι ζῶα καὶ τόσον συχνὰ μεθυσμένοι, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρῆς φασιανὸν ἐφημέριον, ἀλλ' οὔτε κἂν ἄθλιον ζωμόν. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ εἶπαν ἦτο ὅτι θὰ ἔμενα τρεῖς ἡμέρας ὑπ' αὐτὴν τὴν δίαιταν, διότι ἡ εὐκαιρία δὲν εἶχεν ἀκόμη φθάσει καὶ ἐπομένως ἀφ' οὗ δὲν εἶχε φθάσει δὲν ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ἀγνοεῖς ἴσως τί ἐστὶν εὐκαιρία; Εἶναι μόνον καὶ μόνον ἡμῖς λόχος πεζικοῦ καὶ ἐν κανόνιον δορυφοροῦντα τὰς συνοδείας διὰ τοῦ Καθάρδου ἀπὸ τὸν Βλαδικαύκασον μέχρι τοῦ Ἐκαθεννογράδου. Ἐπενόησα λοιπὸν νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν τῆς Λευκῆς τὴν ὁποίαν εἶχε διηγηθῇ ὁ Μάξιμος Μάξιμις· δὲν ἐφκνταζόμενι τότε ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος κρῖκος τόσον μακρῶς σειρᾶς διηγημάτων!

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐβαρύνθην τρομερὰ τὴν ἐπιούσαν τὸ πρῶτ' ἄλογον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν. ἦτο ὁ Μάξιμος Μάξιμις! Ἐφιλήθημεν ὥς ἀρχαῖοι φίλοι καὶ τῷ προέτεινα νὰ μοιράσω τὴν καμαρὰν μου μὲ αὐτὸν· ἐδέχθη εὐκόλως, ἐκτύπησε τὸν ὦμόν μου καὶ διέστρεψε τὸ στόμα του εἰς σχῆμα μειδιάματος. . . τί ἀλλόκοτος ἄνθρωπος! . . .

Ὁ Μάξιμος Μάξιμις εἶχε βαθείας γνώσεις τῆς μαγειρικῆς τέχνης· νὰ ἐβλεπες πῶς εἰξευρε νὰ ἐφήσῃ

τὸν φασιανὸν καὶ μὲ πόσῃ χάριν τὸν περιέχυνε μὲ ζωμίον ἀλατισμένων ἀγγουρίων. Ἄν δὲν ἤρχετο θὰ ἠναγκαζόμενι νὰ ἀρκεσθῶ εἰς ξηρὸν φομίον. Ὀλίγος οἶνος τῆς Κακετέας παρηγόρησεν ἡμᾶς διότι μόνον ἐν φαγητὸν εἶχομεν· ἀνάψαμεν τὰς πίπας ἡμῶν καὶ ἐκαθήσαμεν ἐγὼ μὲν πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐκεῖνος δὲ παρὰ τὴν θερμάστραν, ἥτις ἔκαιε ἐκείνην τὴν ἡμέραν διότι ἦτο ψυχρὸς καὶ ὑγρασία. Ἐκαθήσαμεν σιωπηλοὶ καὶ περὶ τίνος νὰ ἐμιλήσωμεν; Μὲ εἶχεν εἶπει ὅ,τι εὐχάριστον εἶχε νὰ μὲ εἴπῃ, ἐγὼ δὲ δὲν εἶχα τίποτε νὰ διηγηθῶ. Ἐκύτταξα ἔξω τοῦ παραθύρου· πληθὸς οἰκίσκων ἦσαν διεσπαρμένοι ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Τέρκου, ὅστις ἐπλατόνετο βαθμηδὸν, καὶ ἐβλεπα διὰ τῶν δένδρων τὸ γλαυκοῦν καὶ πτερυγωτὸν τεῖχος τῶν ὁρέων, τοῦ ὁποίου ὑπερεῖχεν ἡ λευκὴ καὶ εὐρεῖα κορυφή τοῦ Κάσβεκ. Ἀπεχαιρέτιζον δὲ κατὰ νοῦν τὰ ἄρῃ ταῦτα, τὰ ὁποῖα μὲ ἐνέπνεον αἰσθημα λύπης καὶ πόθου.

Ἐμείναμεν οὕτως ἀρκετὴν ὥραν, ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ· ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν πεπηγμένων κορυφῶν, λεπτὴ δ' ὀμίχλη ἐπεσκεδάζετο ἤδη ἐπὶ τῶν κοιλάδων, ὅτε ἤκούσαμεν ἤχον ὁδοπορικοῦ κωδωνίου εἰς τὴν ὁδὸν καὶ τὰς φωνὰς ἀμαξηλάτου. Τινὰ δὲ ἀμάξια, Ἀρμένιοι καταλασπωμένοι καὶ ὁδοπορικὴ ἀμαξία κενὴ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ξενοδοχείου· ἡ κομψότης, ἡ καλὴ κατασκευὴ καὶ ἡ ἐλαφρότης τῆς ἀμάξης ταύτης ἐδείκνυν αὐτὴν ξένης κατασκευῆς. Ἠκολουθεῖτο ὑπὸ ἀνδρὸς μέγαν μύστακα ἔχοντος, ἐνδεδωμένου ὥς Οὐσάρου καὶ ἀρκετὰ καλὰ δι' ὑπηρετήν· δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατηθῇ τις περὶ τοῦ ἐπαγγελματός του βλέπων πῶς ἐτίνασσε τὴν στάκτην τῆς πίπας του καὶ πῶς ἐφώναζε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην. Ἦτο βεβαίως ὑπηρετὴς· χαδευμένος ὑπὸ ὀκνηροῦ κυρίου, ἄλλος Figaro ῥώσος.

« Εἰπέ με, φίλε μου, τῷ ἐφώναξα ἀπὸ τὸ παράθυρον, τί τρέχει, ἡ εὐκαιρία ἔφθασε; »

Μὲ παρετήρησε κατὰ πρόσωπον μὲ τρόπον αὐθάδη, διώρθωσε τὸν λαιμοδέτην του καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του. Ἀρμενιὸς τις ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦτο πλησίον του, ἀπεκρίθη ἀντ' αὐτοῦ ὅτι τῷ ὄντι ἡ εὐκαιρία εἶχε φθάσει καὶ ὅτι ἀνεχώρει τὴν ἐπιούσαν.

« Εἶναι εὐτύχημα, εἶπεν ὁ Μάξιμος Μάξιμις πλησιάζας εἰς τὸ παράθυρον· τί ὠραία ἄμαξα, προσέθεκεν, εἶναι βέβαια κάθενός πολιτικοῦ ὑπαλλήλου ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποστολὴν εἰς Τίφλιν. Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζει τὰ ὄρη μας· ὅχι φίλε μου δὲν ἔγιναν διὰ σὲ καὶ θὰ σὲ κάμουν νὰ πηδήσῃς ὡς ἦναι καὶ ἀγγλικὴ ἡ ἄμαξά σου! Ἀλλὰ ποῖος νὰ ἦναι! Ἀς ὑπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν. »

Ἐξήλθομεν, ἀλλ' εἰς τὴν ἄκρην τοῦ στενοῦ ἀπην-

τήσαμεν θύρα ἀνοικτὴ καὶ εἶδομεν εἰς πλάγιόν τι δωμάτιον τὸν μεγάλον ὑπηρέτην μετακομίζοντα τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀμαξήλατου δέματα καὶ κιβώτια.

« Δι! φίλε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ λοχαγὸς, τίνας εἶναι αὐτὴ ἡ ἀμαξία; . . . λαμπρὰ ἀμαξία, μὰ τὴν πίστιν μου. . . »

Ὁ ὑπηρέτης μὴ κινηθεὶς ἐμορμύρισε κατὰ τὸν Μάξιμον θυμωθεὶς τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν ὄμον καὶ εἶπε·

« Εἰς σὲ ὁμιλῶ.

— Τίνας εἶναι ἡ ἀμαξία; . . . τοῦ κυρίου μου.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου;

— Ὁ Πέσοριν.

— Πῶς λέγεις; Πέσοριν; . . . Δὲν ὑπηρέτησεν εἰς τὸν Καύκασον; ἐκράύγασεν ὁ Μάξιμος Μάξιμις ἀρπάσας μου τὴν χεῖρα. Ἡ χαρὰ δ' ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Μὲ φαίνεται εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν ὑπηρετῶ πρὸ πολλοῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

— ὦ! αὐτὸς εἶναι . . . Γρηγόριος Ἀλεξάνδροβις; εἶναι τὸ ὄνομά του, αἰ; . . . Εἴμεθα φίλοι τοῦ κυρίου σου, » προσέθηκε. Καὶ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὄμον φιλικῶς ἀλλὰ τόσῳ δυνατῶ, ὥστε ὁ ὑπηρέτης παρ' ὀλίγον ἔπεσε.

« Συμπάθειν, κύριε, μὲ στενοχωρεῖτε, εἶπεν αὐτὸς ὀργισμένος.

— Ἀ! πᾶ . . . Εἰξέδρεις ὅτι εἴμεθα φίλοι στενοῦ τοῦ κυρίου σου καὶ ὅτι ἐζήσαμεν πολὺν καιρὸν μαζὴ; ἀλλὰ ποῦ ἔμεινε; »

Ὁ ὑπηρέτης ἀπεκρίθη ὅτι ὁ κύριός του ἐδείπνει καὶ διενυκτέρευε παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ Μ. . .

« Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ διὰ μίαν στιγμὴν; . . . Καὶ σὺ, φίλε μου, δὲν ἔχεις καμμίαν πρόφασιν διὰ νὰ ἐπανέλθῃς πρὸς αὐτόν, ἐὰν ὑπάγῃς εἰπέτω ὅτι ὁ Μάξιμος Μάξιμις εἶναι ἐδῶ . . . σὲ δίδω μίαν δραχμὴν διὰ νὰ πῇς. »

Ὁ ὑπηρέτης ἐμόρφασεν ἀκούσας μίαν δραχμὴν, ἀλλ' ἐβεβήκωσεν εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν του.

« Θὰ ἔλθῃ εὐθύς, εἶπεν ὁ λοχαγὸς θριαμβικῶς. Τρέχω νὰ τὸν περιμείνω κάτω εἰς τὴν πόλιν . . . λυποῦμαι διότι δὲν ἔχω σχέσεις μὲ τὸν Μ. . . »

Ὁ Μάξιμος Μάξιμις ἐκάθησεν ἐπὶ θρονίου πλησίον τῆς πόλης· ἐγὼ δὲ εἰσῆλθα πάλιν. Ὁμολογῶ ὅτι ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἴδω τὸν Πέσοριν, ἂν καὶ ἐξ ὕψων ἤκουσα περὶ αὐτοῦ παρὰ τοῦ λοχαγοῦ δὲν ἐσχημάτισα καλὴν γνώμην. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀπόμαχος μ' ἔφερε τὸ σαμποῦριον καὶ τὴν τεῖστραν, ὁ λοχαγὸς ἐκάθητο ἀκόμη εἰς τὸ θρονίον.

« Μάξιμα Μάξιμις, ἐφώνησα, δὲν θέλεις τσάι;

— Εὐχαριστῶ.

— Ἐλα πῖε,, διότι εἶναι ψυχρὸς καὶ εἶναι πλέον ἀργά.

— Εὐχαριστῶ δὲν θέλω τίποτε

— Ὅπως θέλεις. » Ἐμεινεν ὁ Μάξιμος. Μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς λέγων·

« ἔχεις δίκαιον, εἶναι ψυχρὸς, καλλίτερον νὰ πῖω ἐν ποτῇρι τσάι· εἰμπορῶ νὰ περιμένω ἕως αὐρίου τὸ πρωῒ. . . ὁ ὑπηρέτης ἀνεχώρησε πρὸ πολλοῦ. . . κατὰ πρόβλεπτον νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. . . »

Ἐπὶ ἐν βίᾳ ἐν ποτήριον, ἐρνήθη δεῦτερον καὶ κατέβη νὰ καθήσῃ πάλιν εἰς τὸ θρονίον του. Ἦτο φανερόν ὅτι ἡ ὀλιγωρία τοῦ Πέσοριν παρώργιζε τὸν γέροντα, ἀφ' οὗ μάλιστα πρὸ μικροῦ μὲ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ τῆς φιλίας του καὶ μ' εἶχεν εἰπεῖ πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας ὅτι ὁ Πέσοριν θὰ ἤρχετο εὐθύς, μόλις ἤκουε περιφερόμενον τὸ ὄνομά του. — Ἦτο ἀργὰ καὶ σκοτεινότερος καιρὸς ὅτε ἤνοιξα τὸ παράθυρόν μου δευτέραν φοράν. Ἐκάλισα τὸν Μάξιμον Μάξιμις καὶ τῷ εἶπα ὅτι ἦτο ὥρα νὰ κοιμηθῶμεν· ἐπιθύρειταις λέξεις, ἐπανέλαβα τὴν πρόσκλησιν. . . καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐτυλίχθη εἰς τὴν μανδύαν μου, ἔβαλα τὸ κηρίον ἀναμμένον ἐφ' ἐνὸς καθίσματος καὶ ἐπλαγίασα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Θὰ ἐκοιμώμην δὲ ἡσυχώτατα ἂν ὁ Μάξιμος Μάξιμις, εἰσελθὼν ἀργὰ πολὺ, δὲν μὲ ἐξύπναι. Ἐβρίφα τὴν πίπαν του εἰς τὴν τράπεζαν, περιπάτησεν ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον, ἐσκάλισεν τὴν φωτίαν τῆς θερμάστρας, τέλος κατεκλίθη· ἀλλ' ἐπὶ πολὺ τὸν ἤκουα βήχοντα, πτύοντα καὶ γυρίζοντα εἰς τὸ κρεβάτιόν του.

« Μήπως ἔχεις κορεσοὺς, τὸν ἠρώτησα.

— Ναὶ ἔχω κορεσοὺς, ἀπεκρίθη ἀναστενάξας βεβήως. »

Τὴν ἐπαύριον ἐξύπνησα πολλὰ πρωῒ, ἀλλὰ ὁ Μάξιμος εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ· τὸν εὖρον δὲ καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρονίου του πλησίον τῆς θύρας.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν φρούραρχον, μὲ εἶπεν, ἂν ὅμως ἔλθῃ ὁ Πέσοριν λάβε τὴν καλλοσύνην νὰ μὲ μνησθῇ.

Τοῦ τὸ ὑπεσχέθη καὶ ἤρχετο νὰ τρέχῃ ὡς ἂν εἶχεν ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῆς νεότητός του.

Ἡ πρωῒα ἦτο λαμπρά. Χρυσᾶ νῆφη συνεσωρεύοντο ἐπὶ τῶν ὁρέων, νέαν ἀλλ' ἀερίνην σειρὰν βουνῶν σχηματίζοντα. Πρὸ τῆς οἰκίας ἔκειτο πλατεῖα μεγίστη καὶ τῆς ὁποίας ἡ κίνησις ἦτο μεγάλη ἐνεκα τῆς κυριακῆς. Παῖδες ὀσσεῖται γυμνόποδες φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων δισάκια πλήρη μέλιτος εἰς πῆττας περιστρέφοντο περὶ ἐμέ· τοὺς ἐκαταρώμην διότι δὲν τοὺς ἐχρειάζομην καὶ ἤρχιζα νὰ συμπερίζωμαι τὴν ἀνησυχίαν τοῦ καλοῦ λοχαγοῦ.

Μόλις ὅμως παρήλθον δέκα λεπτὰ καὶ εἶδον εἰς

τὴν ἄκραν τῆς πλατείας ἐκείνον τὸν ὅποιον περιμέναμεν. Συνωδύετο ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Μ. . . ὅστις τὴν ἔφερε μέχρι τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου τὸν ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ φρούριον.

Ἔστειλα εὐθὺς τὸν ἀπόμαχον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μάξιμου Μάξιμις.

Ἵππρέτης ἐξελθὼν τοῦ ξενοδοχείου, ἔδωκεν εἰς τὸν Πέσοριν μικρὸν κιβώτιον σιγάρων καὶ ἀπεσύρθη ἀφ' οὗ πρῶτον ἔλαβε διαταγὰς τινάς. Ὁ κύριός του ἀνῆψε τὸ σιγάρον του, ἐχασμήθη δις καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρονίου πλησίον τῆς θύρας.

Ἦτο δὲ μέτριος τὸ σῶμα ἀλλὰ λεπτὸς καὶ καλὸς κατὰ τὸ μέσον, ὅπερ ἐνέφαινε κρᾶσιν ἀρκούντως δυνατὴν νὰ ὑπομείνῃ ἀλλαγὰς κλίματος, κινδύνους βίου νομάδος, ἡδονὰς μεγάλης πόλεως καὶ ῥαγδαῖα πάθη· τὸ βελούδιον ἐνδυμὰ του ὑπὸ κονιορτοῦ κεκαλυμμένον καὶ ἐσφιγμένον περὶ τὴν ὀσφύν του ὑπὸ τῶν δύο κατωτάτων κορυφῶν διανοιγόμενον εἰς τὰ ἄνω ἐδείκνυσεν ὑποκάμισον ἀστράπτον ὑπὸ λευκότητος· ὅτε ἐξέβρισε τὸ ἕτερον τῶν χειροκτίων του ἐθαύμασα τὴν ὠριότητα τῆς μικρᾶς του χειρὸς, οὐχ ἦτον δὲ καὶ τὴν μετ' ὠχρότητος ἰσχυρότητα τῶν δακτύλων. Τὸ βᾶδισμά του ἦτο ἀτημέλητον καὶ νωθρόν, ἀλλὰ παρητήρησα ὅτι δὲν ἐκίνει τὰς χεῖρας περιπατῶν, ὅπερ κατὰ τὰς ἰδίαις μου παρατηρήσεις ἐμφαίνει τι μυστηριώδες κατὰ τὸν χαρακτήρα. Ὅτε ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ θρονίου, τὸ καλὸν του σῶμα ἐλυγίσθη ὡς ἂν δὲν εἶχε κόκκαλα· ὅλαι του αἱ στάσεις κατεδείκνυν ἑνα ἀδυναμίαν καὶ ὠμολογεῖν ὀλίγον πρὸς φιλευπρόσωπον γυναῖκα τριακοντούτιδα, ἣτις κάθηται ἐπὶ τοῦ πτιλωτοῦ θρονίου της, ἀφ' οὗ κοιτάσῃ εἰς τὸν χορόν. Ἦτο ἴσως τριάκοντα ἐτῶν· ἀλλὰ κατὰ πρῶτην ὄψιν δὲν τῷ ἔδιδες πλέον τῶν εἰκοσιτριῶν. Τὸ μειδιάματόν του εἶχε τὴν ἀπαλότητα τοῦ γυναικείου μειδιάματος· ἡ δὲ ξανθὴ καὶ φύσει βοστρυχώδης κόμη του ἐσχημάτιζε θαυμασίως τὸ ὠχρόν καὶ εὐγενὲς πρόσωπόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόλις ἀνεκάλυπτες τὰ ἔχνη κενῶν, τὰ ὅποια ἐγίνοντο πολὺ καταφανέστερα ἐν ὥρᾳ θυμοῦ ἢ ἀνησυχίας· ἂν καὶ τὸ χρῶμα τῆς κόμης του ἦτο ἀνοικτόν, ὁ μύσταξ ὅμως καὶ αἱ ὀφρυὲς του ἦσαν μέλανες, πρᾶγμα σημαῖνον παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὅτι αἱ ἀμαυραὶ οὐρὰ καὶ χαίτη λευκοῦ Ἵππου. Εἶχε τὴν ῥίνα σιμὴν, ὀδόντας θαυμασίους καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπομέλανας· ἀνάγκη δὲ νὰ εἴπω καὶ ἄλλο τι περὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. — Ὅτε ἐγγέλαι ἐκείνοι δὲν ἐγέλων. — Δὲν εἶδες ποτε αὐτὸ τὸ παράδοξον εἰς μερικοὺς ἀνθρώπους; . . . Εἶναι σημεῖον ἢ κακοῦ χαρακτήρος ἢ σταθερᾶς καὶ βαθείας λύπης· φωσφορικαί, οὕτως εἶπεν, λάμψεις ἀπῆσραπτον ὑπὸ τὰ ἡμίκλειστα βλέφαρά του. Δὲν ἦσαν ἀνταυγάσματα θερμῆς καρδίας, οὔτε ὁρμὴ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ τι προξενοῦν θάμβος καὶ ῥίγος, ὡς ἡ λάμψις

τοῦ στιλπνοῦ χάλυθος· τὸ βλέμμα του δὲν ἦτο ἀτενὲς ἀλλὰ ὀξύ καὶ προὔξεναι τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν τῆς ἀδιακρίτου ἐρωτήσεως· θὰ τὸν ἐνόμιζα τολμηρὸν, ἐὰν δὲν ἦτο ἐντελὲς ἡτυχος καὶ ἀδιάφορος. Τέλος, λέγω εἰς συμπέρασμα, ὅτι τὸ ὅλον τοῦ Πέσοριν ἦτο κάλλιστον καὶ ὅτι εἶχεν ἐξ ἐκείνων τῶν φυσιογνωμιῶν, αἵτινες πέπρωται νὰ ἀρέσκωσιν εἰς τὰς γυναῖκας.

Οἱ Ἵπποι ἦσαν ἐξευγμένοι, ὁ δὲ ὑπηρέτης εἶχεν ἤδη ἀνηγγελμένον εἰς τὸν Πέσοριν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, καὶ ὁ Μάξιμος Μάξιμις δὲν ἐπαίνετο. Εὐτυχῶς ὁ Πέσοριν σκεπτικὸς καὶ ἀτενίζων εἰς τὰς κυανοειδεῖς κορυφὰς τοῦ Κανκάσου, ἐφαίνετο λησμονήσας τὸ ταξιδίδιόν του. Πλησιάσας δὲν πρὸς αὐτὸν εἶπον· « Ἐὰν θέλετε νὰ περιμείνετε ἀκόμη μίαν στιγμὴν θὰ λάβετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῇτε παλαιὸν φίλον.

— Ἄ ναι, ἀπεκρίθη ταχέως, μὲ ὁμίλησαν περὶ τούτου χθές, ἀλλὰ ποῦ εἶναι;

Ἐστράφη πρὸς τὴν πλατεῖαν καὶ εἶδον τὸν Μάξιμον Μάξιμις τρέχοντα δρομαῖον πρὸς ἡμᾶς· ὅτε ἐφθασε δὲν ἡδύνατο σχεδὸν ν' ἀναπνεύσῃ· ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν εἰς θρόμβους ἀπὸ τοῦ προσώπου του· οἱ δὲ βόστρυχοι τῆς λευκῆς του κόμης, ἐξελθόντες ὑπὸ τὸν πῖλον ἐκολλήθησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὰ γόνατά του ἔτρεμον. Ἠθέλησε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Πέσοριν, ἀλλ' οὗτος ἠρέεσθη νὰ τείνῃ αὐτῷ ἀκριτὰ ψυχρῶς τὴν χεῖρα καὶ τοι εὐγενῶς μειδιῶν. Ὁ λοχαγὸς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκπληκτός· τέλος ἤρπασεν ἀπλήστως τὴν τεινομένην χεῖρα καὶ ἡθέλησε, νὰ ὁμιλήσῃ ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

« Πόσον χαίρω, ἀγαπητέ μου Μάξιμε Μάξιμις! Αἱ! Πῶς εἴσθε; . . . εἶπεν ὁ Πέσοριν.

— Ἄ! σὺ . . . σεῖς. . . ἐτραύλισεν ὁ γέρον δακρύων. Πρὸ πόσων χρόνων . . . εἰς τὸ διάστημα πόσων ἡμερῶν . . . τί ἐγιναν ὅλα αὐτά!

— Πηγαίνω εἰς τὴν Περσίαν . . . καὶ ἴσως μακρότερα . . .

— Ἀλλ' ὄχι εὐθὺς; . . . Θὰ περιμείνης ὀλίγον, ἀγαπητέ μου φίλε· θὰ χωρισθῶμεν λοιπὸν τόσῳ γρηγόρα, ἀφ' οὗ πρὸ χρόνων δὲν σε εἶδα.

— Εἶναι ἀνάγκη, Μάξιμε Μάξιμις.

— Θεέ μου! Θεέ μου! διὰ τί λοιπὸν βιάζεσαι τόσο πολύ· εἶχα τόσα πράγματα νὰ σὲ διηγηθῶ, τόσα πράγματα νὰ σὲ ἐρωτήσω. . . Αἱ! λοιπόν. . . παρητήθη· εἶπέ με τί ἔκαμες τόσο καιρόν;

— Ἐξαρύνην, ἀπεκρίθη ὁ Πέσοριν μειδιῶν.

— Καὶ ἐνθυμεῖσαι πῶς ἐζήσαμεν οἱ δύο εἰς τὸ φρούριον; . . . Εἶναι ὠραῖος τόπος διὰ κυνηγί! . . . Καὶ εἶσαι γενναῖος κυνηγός; . . . καὶ ἡ Λευκή; . . . »

Ὁ Πέσοριν ὠχριάσας ὀλίγον ἀπεστράφη.

« Ἐνθυμούμαι ὅλα αὐτά » εἶπε, καταπνίξας χάρσιν.

Ὁ Μάξιμος Μάξιμις τὸν ἰκέτευσε νὰ μείνῃ δύο ἔτι ὥρας μετ' αὐτοῦ.

« Θὰ γευματίσωμεν καλὰ, εἶπεν, ἔχω δύο φασιανούς καὶ ὁ οἶνος τῆς Καχετίας εἶναι ἐδῶ λαμπρὸς... Ὁὰ ὁμιλήσωμεν, ... θὰ μὲ διηγηθῇς πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν Πετρούπολιν. ... λοιπόν!

— Τῇ ἀληθείᾳ ἀγαπητέ μου Μάξιμε, Μάξιμις, δὲν ἔχω τίποτε νὰ διηγηθῶ, καὶ βιάζομαι νὰ ἀναχωρήσω... Σὲ εὐχαριστῶ διότι δὲν με ἐλησμόνησας, » προσέθηκε λαβὼν τὴν χεῖρα του.

Ὁ γέρον συνωφρυνόθη... ἦτο λυπημένος καὶ προσβεβλημένος, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ τὸ κρύψῃ.

« Νὰ λησμονήσω, ἐψιθύρισε, δὲν ἐλησμόνησα τίποτε... λοιπόν!... ὁ θεὸς μετὰ σοῦ· ἀλλὰ δὲν ἤλπιζα νὰ σὲ εὔρω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Φθάνει εἶπεν ὁ Πέσοριν ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν φιλικῶς, φθάνει δὲν εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός;... ὁ θεὸς εἰξεύρει ἐὰν θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους. » Ταῦτα λέγων ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν, ὁ δὲ ἀμαξολάτης ἠτοίμαζε τοὺς χαλινούς.

« Στάσου, στάσου, ἐκραύγασεν αἶφνης ὁ Μάξιμος Μάξιμις, δρᾶξας τὸ παράθυρον τῆς ἀμαξῆς· παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω... ἔχω ἀκόμη εἰδικὰ σου ἔγγραφα, Γρηγόριε Ἀλεξάνδροβις... τὰ σύρω παντοῦ μαζὶ μου... ἤλπιζα νὰ σὲ ἀπαντήσω εἰς Γεωργίαν... τί νὰ τὰ κάμω;

— Ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη, ὁ Πέσοριν· χεῖρε.

— Λοιπὸν πηγαίνει εἰς τὴν Περσίαν... καὶ πότε ἐπιστρέφεις; ἐκραύγασεν ὁ Μάξιμος Μάξιμις.

Ἡ ἀμαξά ἦτο ἤδη μακρὰν· ὁ δὲ Πέσοριν ἐκίνητε τὴν χεῖρα ὡς ἂν ἔλεγε· καὶ διὰ τί νὰ ἐπιστρέψω;... Πρὸ πολλοῦ οὔτε ὁ ἦχος τοῦ κωδωνίου ἠκούετο, οὔτε ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἐπὶ τῆς πετρώδους ὁδοῦ, ἀλλ' ὁ ὠχρὸς γέρον ἐμενεν ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀκίνητος καὶ σύννους.

Τέλος ἀγωνιζόμενος νὰ φανῇ ἀδιάφορος, ἂν καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς πληρεῖς δακρύων.

« Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, εἶπεν, ὅτι ὑπῆρξαμεν φίλοι... ἀλλὰ τί εἶναι ἡ φιλία τὴν σήμερον;... τί εἶμαι δι' αὐτόν;... Οὔτε πλούσιος εἶμαι, οὔτε εὐγενῆς, καὶ ἡ ἡλικία μου δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν εἰδικήν του. Πόσον κομψὸς ἔγινε ἀφ' οὗτου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πετρούπολιν... Τί ἀμαξά!... πόσα σκεύη... καὶ ὁ ὑπηρέτης του, εἶδες ὑπερηφάνειαν!... Ἐπειτα στραφείς πρὸς ἐμὲ, εἶπέ με, ἐξηκολούθησε, τί σὲ φαίνονται ὅλα αὐτά; Ποῖος διάβολος τὸν σύρει εἰς τὴν Περσίαν... Μὰ τὸν θεὸν εἶναι γελοῖον· Τὸν ἐθεώρησα πάντοτε ἀνθρώπον ἐλαφρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἔχη τις πίστιν... ὅλα ταῦτα μὲ λυποῦν διότι θὰ τελειώσῃ κακὰ. Δὲν εἶναι δυ-

νατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως... τὸ εἶπα πάντοτε, ὅστις λησμονεῖ τοὺς παλαιούς του φίλους δὲν διαρκεῖ πολύ.» Καὶ ἀπεστράφη διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του, καὶ ἤρχισε νὰ γυρίζῃ περὶ τὸ ἀμαξίόν του, ὡς ἂν ἐξήταζε τοὺς τροχοὺς, ἀλλὰ πράγματι διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πληρεῖς δακρύων.

« Μάξιμε Μάξιμις, εἶπα, τί εἶναι αὐτά τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια ὁ Πέσοριν σὲ ἀφῆκεν;

— Ὁ Θεὸς εἰξεύρει! Τίποτε ὑπομνήματα!

— Καὶ τί ἔχεις σκοπὸν νὰ τὰ κάμῃς;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν... ρυσέκια.

— Δὲν μὲ τὰ δίδεις καλλίτερα;

Μὲ παρητήρησεν ἀπορῶν, ἔπειτα ἤρχισε νὰ σκαλίζῃ εἰς τὸν μάρσιπόν του, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξήγαγεν ἓν τετράδιον, δεύτερον, τρίτον, δέκατον. Τὰ ἐρρίπτε δὲ κατὰ γῆς καταφρονητικῶς. Ἡ λύπη του εἶχε τι τόσῳ παιδαριώδες, ὥστε μὲ ἐφάνη γελοῖον καὶ τὸν ἤλέησα.

« Ἰδοὺ ὅλα, εἶπε· σὲ συγχαίρω διὰ τὸ εὔρημα.

— Αἱ! δύναμαι νὰ τὰ κάμω ὅ,τι θέλω;

— Τύπωςέ τα, ἐὰν θέλῃς... τί μὲ πειράζει... μήπως εἶμαι φίλος του ἢ συγγενῆς του!...

Ἐγὼ δὲ ἤρπασα τὰ ἔγγραφα καὶ ἀνεχώρησα εὐθύς, φοβούμενος μήπως ὁ λοχαγὸς μεταμεληθῇ. — Μετ' ὀλίγον ἀνήγγειλαν εἰς ἡμᾶς ὅτι ἡ εὐκαιρία ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν. Διέταξα νὰ ζεύξουν.

Ὁ λοχαγὸς εἰσῆλθεν ἐν ᾧ ἐκαλυπτόμην· δὲν ἐφάνη νατο ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ καὶ μὲ ἐφάνη ὅτι εἶχεν ἦθος ψυχρὸν καὶ στενοχωρημένον.

« Καὶ δὲν ἀναχωρεῖς; ἠρώτησα.

— Ὁχι.

— Καὶ διὰ τί;

— Δὲν εἶδα ἀκόμη τὸν φρούραρχον, καὶ πρέπει νὰ τῷ παραδώσω τινὰ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸ κράτος.

— Ἀλλ' ἦσο εἰς αὐτοῦ;

— Βεβᾶλως, ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ δὲν ἐπερίμεινα. »

Τὸν ἐνόησα περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤθελε καὶ ἐσιώπησα.

« Λυποῦμαι πολὺ διότι χωριζόμεθα, εἶπα.

— Αἱ! τί κερδίζομεν νὰ σὰς ἀκολουθῶμεν ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ ἀγροῖκοι καὶ γέροντες; ἐνθὺς εἰσθε ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς κερκασιανὰς σφαίρας, ὦ! τὰ πράγματα βαίνοσι κατ' εὐχὴν· ἀλλ' ἔπειτα ἐντρέπεσθε νὰ τείνετε πρὸς ἡμᾶς τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἔγινε ἀξίος αὐτῆς τῆς μομφῆς, Μάξιμε Μάξιμις.

— Ἀλήθεια, ὑπόθεσ' ὅτι δὲν εἶπα τίποτε. Σ' εὐχομαι εὐτυχίαν καὶ καλὸν ταξίδιον. »

Ἀπεχωρίσθημεν ἀρκετὰ ψυχρῶς. Ὁ Καλὸς Μάξιμος Μάξιμις εἶχε καταντήσῃ πείσμων καὶ φίλερις.

Καὶ τοῦτο ἕνεκα τῆς κουφότητος τοῦ Πέσσορι! Ταῦτα διήγειραν εἰς τὸν νοῦν μου πολλάς σκέψεις αἵτινες μὲ κατεῖχον καθ' ὁδόν.

Ἀνεχώρησα μόνος.

Σ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΜΑΞΙΜΙΣ.

ΟΔΟΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Τέλος. 18α φυλλάδ. 300 καὶ 301.)

Α'. ΓΑΛΤΑ.

—ooo—

Τὸ σχέδιον τῆς ὁδοπορίας μου ἦτο ἐξ ἀρχῆς νὰ μεταβῶ ἀπὸ Σεβαστουπόλεως εἰς Ἰάλταν διὰ ζηρᾶς ἵνα ἐπισκεφθῶ καὶ τὸ Μπαξέ-Σαράι, τὴν ἀρχαίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῶν ἰσχυρῶν Τατάρων ἡγεμόνων πρωτεύουσιν· ἀλλὰ πολλὰ δυστυχῶς παρενέπεσον τὰ προσκόμματα. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἐν Σεβαστουπόλει ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ ὑπέροργον διὰ τοὺς ἵππους τοῦ μοὶ ἐζήτει τιμὴν (ἂν καὶ ἡ τιμὴ αὕτη εἴναι ὠρισμένη), καὶ δὲν μοι ἐγγυᾶτο, ὅτι εἰς τοὺς μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ταχυδρομικοὺς σταθμοὺς ἤθελον εὑρεῖ ἐτοίμους τοὺς ἵππους, καθότι γρατηγός τις Ῥώσσοις περιώδευσεν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ τὴν Κριμαίαν, καὶ οἱ ἐπιστάται τῶν ταχυδρομικῶν σταθμῶν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παραχωρήσωσιν ὅλους πολλάκις τοὺς διαθέσιμους ἵππους τῶν εἰς τὸν κατ' ἀνωτάτην διαταγὴν περιοδεύοντα, « ὥστε, προσέθηκεν ὁ Σεβαστουπόλιτις ταχυδρόμος, εἶναι ἐνδεχόμενον ν' ἀναγκασθῇτε δι' ἑλλειψίν ἵππων νὰ διαμείνητε ἡμέρας ὀλοκλήρους εἰς τι ἐλεεινὸν ταταρικὸν χωρίον, ὅπου βεβαίως δὲν θέλετε ἔχει ὅλας σας τὰς ἀναπαύσεις. » Ἡ τοιαύτη τύχη δὲν μοι προσεμειδία ποσῶς. Πρὸς δὲ τούτοις τὰ ταχυδρομικὰ ἐν Ῥωσσίᾳ ὀχήματα ἔχουσι τοσοῦτον λαμπρὰν καὶ οὕτως εἰπεῖν προκατακλυσμιαίαν κατασκευὴν, καὶ αἱ ἀμαζωταὶ ὁδοὶ εὐρίσκονται εἰς τόσον καλὴν κατάστασιν, ὥστε τὸ σῶμα τοῦ ὁδοιπόρου διατηρεῖ ἐπὶ δύο πολλάκις ἡμέρας τὰς ὑπὲρ τὸ δέον ζωηρὰς ἐντυπώσεις διώρου καὶ μόνον ὀχλήσεως. Ἐγὼ δὲ δὲν εἶχον παντάπασιν τὴν ἐπιθυμίαν, ἅμ' ἀφίχθεις εἰς Ἰάλταν νὰ σπεύσω εἰς ἀναζήτησιν κλίνης, ὥστε ἐπροτίμησα πάλιν νὰ ὠφεληθῶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ τῆς ἀναπαυτικῆς διὰ θαλάσσης μεταφορᾶς, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἀτμόπλοιον τῆς « Ῥωσσικῆς ἐταιρίας τῶν Ἀτμοπλοίων καὶ τοῦ ἑμπορίου » ἠτοιμάζετο ν' ἀποπλεύσῃ τῆς Σεβαστουπόλεως, διευθυνόμενον εἰς Ἰάλταν καὶ Κέρτζιον. Κατ' ἀρχὰς οἱ δύο συνοδοιπόροι μου, ὁ Πολωνὸς καὶ ὁ Ἀμερικανὸς, δὲν ἤθελον νὰ συγκατανεύσωσιν εἰς τοῦτο λέγοντες ὅτι καὶ αἱ δυσάρε-

στοι τῆς ὁδοπορίας ἐντυπώσεις καὶ αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι καθίστανται, ἀφ' οὗ παρέλθωσιν, ἀναμνήσεις εὐχάριστοι. « Καὶ ἂν μᾶς συμβῇ καὶ δυσάρεστον τι, ἔλεγεν ὁ ριψοκίνδυνος Ἀμερικανὸς, τόσῳ καλλίτερον, διότι καὶ σεῖς θέλετε ἔχει περίεργον ἐπεισῶδιον τῆς ὁδοπορίας σας νὰ διηγηθῇτε εἰς τοὺς συγγενεῖς σας, καὶ ἐγὼ θέλω κοσμήσει δι' αὐτοῦ τὰς σελίδας τοῦ ὁδοπορικοῦ μου. » Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐπεισθήσαν ἀμφότεροι εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ ὁ « ποντοπόρος δαίμων » μᾶς ἐδέχθη εἰς τὰς σιδηρᾶς ἀγκάλας.

Ἐξήκοντα μόλις θαλάσσια μίλια χωρίζουσι τὴν Ἰάλταν ἀπὸ τῆς Σεβαστουπόλεως, καὶ ἡ πικραλία, ἣν τὸ ἀτμόπλοιον πικραπλέει, δὲν εἶναι πλέον, ὥς πρότερον, πετρώδης καὶ ἀκατοίκητος, ἀλλὰ παρέχει θέαν εὐσκίων λόφων καὶ θέσεων τερπνῶν. Λαμπρὰ μέγαλα εὐπόρων καὶ εὐγενῶν Ῥώσσων κοσμοῦσιν αὐτὴν, ὥς τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον τοῦ πρίγγιππος Βοροντζώφ, ὅστις εἰς ἀνέγερσιν τῆς ἡγεμονικῆς ἐκείνης ἐπαύλεως ἐδαπάνησε πολλάς χιλιάδας ἀργυρῶν ρουβλίων. Ἐρχονται κατὰ δεύτερον λόγον αἱ ἐπαύσεις πολλῶν ἄλλων εὐγενῶν, καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐπαυλὶς, ἣν ὁ ἀποθανὼν αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἀνήγειρε καὶ ἐδωρήσατο εἰς τὴν σύζυγόν του, κοσμήσας αὐτὴν ἐσωτερικῶς διὰ πάσης τῆς δυνατῆς πολυτελείας. Κατὰ στιγμὰς ἐνόμιζον πραγματικῶς ὅτι πλέω τὸν Ῥήνον καὶ ἔχω ἐνώπιόν μου τὰ ἀγέρωχα ἐκείνα καὶ ὀχυρὰ μέγαλα τοῦ Φεουδαλισμοῦ, ἀκέραια καὶ ὑπερήφανα, ὅπως ἦσαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα.

Ἡ θέσις τῆς μικρᾶς πόλεως Ἰάλτας εἶναι μαγευτικὴ· λόφοι κατάφυτοι περιζώνουσι τὴν πόλιν, τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι γλυκύτατον, καὶ τόσον μάλιστα, ὥστε ἐὰν ἡ Κριμαία ἐπωνομάσθῃ ἡ Ἰταλία τῆς Ῥωσσίας, δυνάμεθα, κατὰ δικαιοτέρον ἴσως λόγον, νὰ ἐνομάσωμεν τὴν Ἰάλταν τὴν Νίκην τῆς Ῥωσσίας. Ἐνταῦθα ἀποστέλλουσι συνήθως οἱ ἱατροὶ τοὺς ἐν ταῖς βροχείαις τῆς Ῥωσσίας ἐπαρχίαις ὑπὸ φθίσεως προσβληθέντας, καὶ πολλοὶ τῶν τοιούτων ἀσθενῶν ἐφείλουσιν εἰς τὸ εὐκράες τοῦτο κλίμα τὴν ἀνάρρωσίν των. Δύο βυάκια, τὰ ἐπαῖα ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ βροχῶν μεταβάλλονται πολλάκις εἰς ὀρμητικὰς χειμάρρους, κατέρχονται ἀπὸ τῶν συνδένδρων τῆς Ἰάλτας· λόφων· τούτων τὸ ἐν ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν, τὸ δ' ἕτερον διερχόμενον διὰ κήπων καὶ φυτωρείων τελεῖ τὸ θέρος τὸν ὑδάτινόν του φόρον εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ ἐμπείρους κηπουροὺς. Καὶ τὰ δύο βυάκια ταῦτα χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν οὐ μακρὰν τοῦ λιμένος.

Ἡ νεόδημος τῆς πόλεως ἐκκλησίᾳ ὑφίσταται ἐπὶ λοφίσκου κατασκήνιου, καὶ εἶναι οἰκοδόμημα κομψόν, περιέχον πλεῖστα ὅσα γλυπτικὰ ἔργα ἀξία λόγου. Περί τὴν ἐκκλησίαν δὲ κεῖνται καὶ τινες τάφοι, ἐν